

andre komme ind under samme Kategori. Men derfor siger jeg blot, at jeg beklager meget, at det ærede Medlem er saadan i Vildrede med sit eget Forslag. Han siger, han vil ikke standse Driften, og han vil bevilge de Benge, der ere nødvendige til at befordre Bøsten; men derved laver det ærede Medlem jo netop provisoriske Binduer. Det ærede Medlem godtgjender efter sin egen Fortolkning, at Kontrakten er lavet; at Banen er bleven bygget, at hele Foranstaltningen er bleven sat i Værk. Han har jo udtrykkelig sagt: idet vi bevilge Fortsættelsen, bevilge vi Begyndelsen og godtgjende altsaa hvad der er fæst. Det er den største Inkonsekvens, jeg endnu har truffet hos det ærede Medlem — og det vil endda ikke sige saa lidt — og jeg er enig med det ærede Medlem fra Nykjøbing (Clausen) i, at det Standpunkt er fuldstændig uforstaaeligt. Men det Værste er, at det ærede Medlem er ikke klar over Følgerne. Hvad er Virkningen af at negte de 40,000 Kroner? Det er, at det ærede Medlem lægger i Statsraad Tietgens Haand, om Banen skal drives eller ikke. Det er hele Virkningen af den Handling, han vil have Thinget til at foretage. Naar jeg negter at betale min Husleie, kan selvfølgelig Værten gaa en af to Veie: Han kan enten vise mig ud af Leiligheden eller lade mig bo og anlægge Sag, eller vise mig ud af Leiligheden og anlægge Sag; men det er afhængigt af ham, om jeg faaer Lov til at bo der eller ikke. Paa samme Maade vil det gaa her. Hvis Regeringen ikke betaler de kontraktmæssige 40,000 Kroner til Statsraad Tietgen, saa nedlægger han Forbud mod Banens Drift, og det staar ikke i det ærede Medlems Magt at faae Banen dreven. Hvis Statsraad Tietgen er nogenlunde ved sine Fødder, forbyder han Banen dreven; det vil uden Tvivl være det Fornuftigste. Det ærede Medlem har ikke overveiet sit Forslag, hverken Betydningen af, hvad han bevilger, eller af, hvad han har negtet; men Resultatet er, at dersom det ærede Medlem faar sit Forslag vedtaget, saa vil han efter sin egen Erklæring, godtgjende Regeringens Foranstaltning, og samtidig have opnaaet, at det bliver afhængigt af Statsraad Tietgen, om Ribebanen, det vil sige hele den vestjydske Banetrafik, skal stoppes eller ikke. Det er et af de genialeste Forslag, jeg endnu har hørt.

Jeg kan forresten glæde mig over, at det ærede Medlem er kommet tilbage til det, som virkelig er Kjernepunktet i Sagen: hans reserverede Stilling, den hemmelige Klausul, han ikke aabenbarede i Fjor. Men naar det ærede Medlem paany vil forsvare sin Særstilling i Nar og bringe den i Overensstemmelse med Stillingen i Fjor, saa er jeg nødt til — og jeg skal gjøre det hver Gang — at arrestere det. Det ærede Medlem anførte som Forsvar, at Regeringen havde udtalt i sin allerunderdanigste Forestilling, at der ikke kom nogen Finantslov ud, naar Folkethinget ikke gif ind paa det og det. Det har Regeringen aldrig nogen-sinde sagt. Hvis det ærede Medlem næste Gang, inden han taler, vil være saa elftværdig at læse den allerunderdanigste Forestilling igjennem, saa vil han opdage, om end sent, hvad vi Andre forlængst har opdaget, at der staar akkurat det Samme, som Ministeriet har sagt i Nar baade i og udenfor Thinget, at saalænge Provisorierne findes uforfæstede, skulle Bevillingerne dertil findes paa Finantsloven — Andet staar der ikke i den allerunderdanigste Forestilling — ikke et Ord mere. Hvad enten det ærede Medlem deri, at vi ikke sit nogen Finantslov i Fjor, synes at se en Garanti for, at saa faae vi heller ingen i Nar, eller han ingen Garanti har derfor — i begge Tilfælde er hans Særstandpunkt fuldstændig selvmodsigende. Forresten illustrerede det ærede Medlem selv, hvor vanskelig hans Stilling er, da han forsvarede, at han Intet havde sagt om Gjedserbanen og forholdt sig taus i 1885: „Jeg sagde ikke Noget; den ærede Ordfører talte jo i Salen, og han var min Ordfører.“ Naar jeg saa spørger, hvorfor sagde det ærede Medlem ikke Noget i Fjor Vinter, da jeg stod som hans Ordfører, og desavouerede alle hans Theorier, som han nu rykker frem med, saa siger det ærede Medlem: „Da var han ikke min Ordfører.“ Det er meget vanstelig overfor det ærede Medlem; eet Nar er man hans Ordfører, og et andet Nar ikke. Jeg er meget glad ved, at jeg dog vel ikke er det i Nar; jeg sætter megen Pris paa, at de Mænd, jeg tager Ordet for, i Forveien aabent og ærligt sige, hvad de ville; men det er ikke saa heldigt at skulle tale for en Mand, som tier, og først bag-